

L'ESPERIT GUIA

TOTES les persones, quan arriben a una certa edat, han tingut contactes amb el sobrenatural, i quan ve a tomb i en tenen ganes, ho expliquen.

Jo, potser perquè la realitat no m'acaba d'anar bé, m'he mogut sempre pel més enllà amb un gran deseiement. Tinc somnis profètics, pressentiments alertadors, trec partit de la telepatia i, a casa meua, fora d'èpoques de veritable penúria econòmica, hi ha hagut sempre fantasma.

La present, però, no és una història de por. Aquesta declaració es faria innecessària si la gent tingués més lectures i estés ben convençuda que les coses dels esperits no en fan de por. Es qüestió de saber-los tractar en un cert sentit i amb una certa mesura, sense donar-los massa importància.

Hi va haver una temporada que cada nit, poc després d'adormir-me, era despertat per tres cops donats a la paret de la meua cambra, seguits del tic-tac d'un pèndol que no corresponia a cap rellotge fet i dret. Des del principi, vaig sospitar l'origen del soroll, i precisament per això feia el distret, perquè per a tractar amb esperits se n'han de tenir moltes ganes.

Però un dia va arribar a fatigar-me la insistència del meu comunicant, i aixecant-me del llit amb una revolada, vaig preguntar:

—Què passa?

—Sóc jo.

Era un esperit, és clar. Carregat de prejudicis, espieta, amb l'aire de no tocar de peus a terra que tenen tots els esperits.

—Venia per demanar-vos que feu de mitjancer en un assumpte que m'han encarregat... —digué.

—Quina mania! —vaig respondre— No sé com teniu humor de tornar al món per ficar-vos en coses de mortals.

—Som gent manada, nosaltres.

Tenia una veu humil, que predisposava a favor seu, i com que de fet creia de bona fe, com tots ells, que tenia qui sap les coses a fer, vaig tractar-lo amb benevolència.

—I amb què us podria fer servei, jo?

—Mireu, hi ha un comerciant (del qual tinc cura perquè sóc un esperit parent seu) que demà passat vol agafar l'express de les deu per començar un viatge de negocis. Cal avisar-lo perquè no l'agafi. L'express descarrilarà i hi haurà una colla de desgràcies.

—Es segur, això?

—I tant! Amb coses així no hi fem mai broma nosaltres.

—I perquè no l'aviseu vos directament?

—Ja ho he provat, però no me'n surto. Cada vegada que em presento, fuig de casa despertant tot el veïnat.

Això era greu, me'n vaig adonar de seguida.

—Però no n'hi ha prou amb avisar el comerciant. Cal avisar tot-hom.

—No m'han estat donades instruccions sobre l'altra gent. Em guardaré molt d'esguerrar les coses posant en joc la meua iniciativa.

A mi, però, no em lligava cap disciplina i em va semblar que era un deure meu evitar aquella catàstrofe.

A l'endemà vaig anar als diaris portant, una nota que deia: "Es fa saber al públic en general, que

l'express que sortirà demà a les deu descarrillarà. S'adverteix a totes les persones que no tinguin una veritable necessitat de pujar-hi, que se n'abstinguin, perquè aquestes coses mai no se sap com acaben". La meua intenció era que la publicuessin a primera pàgina amb negretes i requadrada, però no hi va haver cap director que s'hi resignés. Trobaven que era prematur prendre partit a favor de la notícia i m'aconsellaren que no m'hi preocupés. Què podia fer? Amb la policia no podia comptar-hi perquè em demanaria detalls que no estava en condicions de proporcionar. Només em quedava un recurs. Anar a la Companyia de ferrocarrils i avisar-los.

Em va rebre el director, un respectable cap de negocis. Vaig dir-li:

—Venia a dir-vos que demà l'express de les deu descarrillarà.

No va moure ni un ~~muscle~~ *múscul* de la cara. Va mirar-me fixament i preguntà:

—Que ho dieu amb pretensions de profecia, això?

—Vós mateix. Ho dic perquè prengueu les necessàries providències.

—Ja podeu suposar que no us esperàvem a vós per a saber el que fes el cas.

—Coneixeu la notícia?

—L'express de les deu descarrila cada dia.

—Ah, sí?

—Sí. —diu— Es una mena de tic.

Ho deia amb un gran aplom. Jo, naturalment, no podia pas cedir:

—Però, i la gent?

—Hi ha molt poques persones que l'agafin.

—Per pocs que siguin, els passatgers mereixen garanties.

—Els tenim assegurats.

Això, es clar, tancava la conversa a favor del director. Vaig sortir de la Companyia amb una legítima indignació i, aquella mateixa nit, a les dotze, cridava l'esperit. En presentar-se, vaig dir-li únicament:

—Que en sou de quimèrics!

Eren quatre simples paraules, si voleu, però el to amb què foren dites el va deixar glaçat.